

»Na, le vzemi, saj vem, da si drugače priden.«

Plaho je iztegnil Jožek svojo roko, z levico se pa še krepkeje oprijel očeta. Podobico je že imel v rokah. Kapucina se je potem čimdalje manj bal. Popolnoma mu je pa odleglo šele takrat, ko je bil kapucin že pri sosedu.

Ko je hodil kapucin drugič po vasi, se ga pa Jožek ni nič več bal. Podobica mu je strah čisto pregnala. Samo to ga je skrbelo, če bi se kapucin ognil njih hiše? Saj gotovo še ve, kako se ga je on zadnjič bal. Mogoče je pa zameril? — No, pa se ni ognil hiše! In ko je blagi brat Vincencij sešel v torbo po podobico, mu je Jožek že čisto sam pomolil svojo desnico.

Tako je bilo pri Jožku in tako je danes pri Polenškovich. Tinčku se že svetli obraz. Podobico je dobil: kako jo zadovoljno ogleduje! Micika je pa ravno na vrsti. Plaho se ozira vstran, pa jo bo podobica že premagala, da bo bolj pogumna, posebno, ko bo videla, da se Tinčku ni nič hudega zgodilo. Milki v Franičinem naročju se pa ne čudimo, da se nekam tesno oklepa Franice in plaho gleda po sobi. Toda vidva — Jožek in Mihec — vidva sta pa korenjaka, no! I, kam se pa skrivata! Le bliže! Le stopita vsak po svojo podobico! Saj ne bo nič hudega! Ali je res Tinček bolj junak kakor vidva?

Čez letoindan bo pa vse drugače. Mladi Polenški ne bodo pozabili, kdo jim je dal podobico. Pri oknih in pri vratih bodo čakali in gledali, kdaj bo zavil v hišo tisti mož, ki ima sicer dolgo, strašno kosmato brado, pa ima vkljub temu prav mehko, blago srce.

Vekoslav:

Jesenska pot.

*Kot z očmi žarečimi
gleda v noč vasica
z okenci rdečimi...*

*Tih, samoten gre
potnik čez polje,*

*in iz duše žalostne
vstajajo spomini
na radostne dni
kakor luči rdeče,*

*v noč žareče
s svetlimi očmi.*

